

det politiske, har den ærede Krigsminister negtet at være foreløbig; jeg haaber, at han senere vil komme til at være. Lige overfor Opfordringen til at forhandle har den ærede Minister gjentaget, hvad han har sagt under hele denne Samling, at, naar han ikke faar, hvad han vil, vil han tage det. Ganske vist skal jeg indrømme, at hans sidste Foredrag var betydelig afdæmpet, og derpaa bygger jeg et Slags Haab om, at den ærede Minister vil komme til en Erkjendelse af, at, skulle vi forhandle og komme videre, maa der forhandles paa en ganske anden Maade end der hidtil er forhandlet fra Regjeringens Side lige overfor Folkethinget. Det vil blive nødvendigt, at vi tage Befæstnings-spørgsmaalet op til alvorlig Drøftelse, og saaledes, at den ærede Minister fra sin Side maa prøve paa at afkræfte og overbevise os og paa at erkjende, at, saalænge han ikke kan det, vil det ikke nytte noget at trumfe eller tvinge denne Sag igjennem. Landet har man ikke Lov til at tvinge; navnlig har man ikke Lov dertil, naar man har saa svage Argumenter og saa svagt et Standpunkt, som den ærede Krigsbefyrelse har i hele denne Sag. Det vil Enhver erindre, at den atter og atter har skiftet Standpunkt og er endt i den rene Modsigelse. Det er ikke mer end nogle Aar siden, da hed det sig, at vi befæstede, fordi vi skulde værgе Landets Bestaaen: derfor skulde Kjøbenhavn befæstes; og da man oplyste og Landet over blev klar over, at Kjøbenhavns Befæstning slet ingen Betydning vilde have for Landets Forsvar, om en Magt vilde overrumple os fra Land-siden, men at den tværtimod havde den modsatte Betydning, idet den blottede de vigtigste Landsdele, og gjorde det muligt for Fjenden uden Sværdslag at bemægtige sig Landet, hvad skete da? Saa forlod Militæretaten hele den Betragtning, At det, som vi havde hørt om, at det var nødvendigt at værgе Landet mod en fjendtlig Magt, indtil der kunde komme nogle Allierede og redde os o. s. v. Det har den ærede Minister selv i Fjor i Landstthinget flaaet en tyf Streg over. I Landstthinget i Fjor sagde nemlig den ærede Minister følgende gyldne Ord, som jeg vil bede ærede Medlemmer, særlig de Herrer, der hører til hans Parti, om at lægge sig paa Sinde: „Jeg tror oprigtig talt ikke paa den Slags Ting; at

en enkelt Magt skulde faae Lov til at gjøre det — tage Landet — dertil er der virkelig en altfor stor Jaloussi imellem de forskjellige Stormagter. Jeg tror, at den Magt, der vilde forsøge derpaa, vilde faae et Par diplomatiskke Raamindelser“ — ja, hvis han ikke fik Andet end diplomatiskke Raamindelser, var det lovlig Lidt — „fra andre Magter; vi have det Held at have gode Forbindelser paa forskjellig Maade og ere egentlig en ret velfset Nation i Europa“ — ja, det Sidste er vist høist tvivlsomt, taktet være den ærede Ministers Bestræbelser. — Men alligevel siger den ærede Minister: „Jeg tror ikke, den Fare er stor.“ Altsaa hele denne Fare for, at vor Selvstændighed skulde gaa til Grunde, at en fjendtlig Magt skulde komme herind og tage Landet, den tror den ærede Minister ikke paa. Nei, nu høre vi den Fare, det nu dreier sig om: „Jeg mener, at Faren er stor, naar trigeriske Eventualiteter forestaar, og man saa skynder sig med at tage os, og det kan man ikke, naar Kjøbenhavn er befæstet.“ Det vil sige, den ærede Minister mener det Samme, han nu gjentagne Gange har talt om, at naar man frygter for, at vor Holdning kunde komme til at spille en Rolle under en eventuel Krig mellem Stormagterne, saa kommer Faren. Og saa tilraader den ærede Minister os nu for mange dyre Benge at gjøre det, som vil gjøre Faren saa stor som mulig, at skabe en Fæstning ved Kjøbenhavn. Jeg tror, at, naar det ærede Ministerium vil forsvare sin Forsvarsplan, kunde det aldrig finde paa Noget uheldigere end hele denne Neutralitetstale. Dette er i Virkeligheden et Gode, at dette om Neutraliteten er kommet frem, det har henledt Opmærksomheden paa, at den Vet, vi nu ere komne ind paa, er den direkte Vej til at kaste Danmark ind i en europæisk Krig. Naar nu denne Sag gaar i Udvalg, vil dette Udvalg da forhaabentlig kunne faae de Oplysninger, som den ærede Krigsminister ikke havde Tid til at give Thinget, medmindre den ærede Minister skulde faae Tid til det heri Salen, og jeg haaber, den ærede Minister til den Tid vil gjøre, hvad han kan, det vil sige følge den Forhandlingsmagine, som er den samme, man følger i det private Liv, ellers kommer vi ingen Begne. Jeg for mit Bedkommende ønsker, at der maa komme Noget ud af denne